

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TUDOR, DONA

România mea : cronica unei dureri (2009-2013) / Dona Tudor. -

București : Evenimentul și Capital, 2025

ISBN 978-630-6572-33-5

32

DONA TUDOR

România mea.
Cronica unei dureri
(2009-2013)

Tehnoredactor: Robert Grigore

Fotografiile fac parte din arhiva personală a autoarei

 Editura
Evenimentul
și Capital

București, 2025

Cuprins

Prefață	13
Criza ca o salvare	16
Pleașca pe scăfârlie	18
Rândunica, Rândunica, sunt Pătrunjelu', recepție!	20
În genunchi, pe genunchi sau capră...	22
Sufletul meu vă dă bună ziua, zâmbind...	24
Floarea cântecului	26
Cel ce a spânzurat pământul pe ape...	28
Când porțile raiului stau deschise...	30
Lumea în care trăiesc	32
Vaca pe ciocolată!	34
Cu ochii-n soare	36
Apropierea din depărtare	38
Nea Alecu, Nea Alecu tunde oaia și...	40
Vânzătorul de speranță	42
Unu' pe față, unu' pe dos	44
Urma păsării pe cer	46
Colții, mușchii și pisica	48
Țara arde și baba...	50
Ridzi, Midzi și cu Pidzi	52
Apel pentru părinții necăjiți	54
Gaura de la covrig	56
Scroafa-i moartă în coteț	58
Dragoste cu năbădăi	60
Bună dimineața, Domnule Președinte Băsescu!	62
Unde ești tu, Tepeș Doamne?!	64
Păsărică albă-n cioc	66
Cu de-a sila	68

În țara lui Muc și Sfârc	70
Din țânțar, armăsar...	72
Uite brâul trece râul și mândruța potecuța	76
Bălăeala din lighean	78
Și-n căruță, și-n teleguță	80
Bomboana pe colivă	82
Așa e jocul, arză-l-ar focul!	84
Șmecherie cu tichie	86
Moartea vine de sus	88
Unde dai și unde crapă	90
Praful și pulberea confruntării	92
Încotro, poporul meu?	94
Ce-am avut și ce-am pierdut	96
România pitorească din 2009	98
Ave, Cezar!	100
Of, bună țara, rea tocmeala...	102
Ca o taină mare	104
Înapoi la mămăligă	106
Viorică, Vioriu, Violet...	108
Partidul e în toate...	110
Banul și bulanul	112
Zăpada nimănu	114
Cercul foamei	116
Și pe stânga, și pe dreapta	118
Guvernarea și împărțeala	120
Conspirația puterii	122
Vrăjeala prezidențială	124
De-a râsu' – plânsu'	126
Săptămâna lacrimii luminate	128
Mlaștina corupției	130
Cătușa și căpușa	132
Mesaj de pace de la Islamabad	134
Hoții de curcubeie	136

Aoleu, ce ploaie vine de la Cluj!	138
Las' că-i bine! Doamne ferește de mai rău!	140
Ei, și!?	142
De-am mai duce-o pân' la toamnă...	144
Va fi infern?	146
Criză teribilă, mon cher!	148
Abureala	150
...Pentru că nici nu știți ce pierdeți!	152
Sub cerul larg boltit	154
Banii nu există. Banii se fac	156
Rostul și rânduiala	158
Dacă nu reușești să-i convingi, zăpăcește-i!	160
Patriotism gălăgios și măscărici naționali sau mândria de a fi român de la Washington D.C.	162
Învață și fugi mai departe	164
Cumetria cu diavolul	166
Istoria e scrisă de învingători	168
Scoala de făcut țărani	170
Transplantul de tandrețe	172
Învățăture vechi, vremuri noi	174
Nu mai suntem sub umbrelă, suntem sub papuc	178
Burghezia proletară	180
Hăis și cea	182
Praful și pulberea	184
Pe furis	186
Hamlet la Cotroceni	188
Joaca de-a constituția	190
Terorismul mediatic	192
Ciolanul – simbol național	194
Pică pară mălăiață	196
Lerui – ler și liru – liru	198

Fără alternativă	200
Speranța dintre ani	202
Realitatea plagiată	204
Pensia, pompa și mărunțișul	206
Domnule președinte, poporul tău moare!	210
Înainte de mămligă, e terciul	212
Snopul de cătușe	214
A.U.R. sau investește în oameni	216
Un morman de plastilină	218
Destinul și norocul	220
Un cartof, doi cartofi...	222
Păpușoi	224
Ba nu, ba da...	226
Bălmăjeala	228
Uu sâmbure amar	230
Puterea patriei	232
Mergeți să luați lumină!	234
Ieșirea din moleșeală	236
Biciul sărăciei	238
Vrajba și instituția admirației	240
Prizonieri în libertate	242
Să fii domn în satul său	244
Când era prea târziu, când e prea devreme	246
Căpitane de județ	248
Viața ca o afacere	250
Complicitatea tăcerii	252
Glorie copilăriei	254
Lumea care va veni	258
Doamna presă	260
Fiori în gramatica limbii române	262
De-a baba oarba	264
Tăvălugul crizei	266
Drumul se face pășind	268

Ciondăneala	270
Închipuirile	272
Statul suntem noi	274
Harababura	276
Talmeș-balmeș	278
Moșmondeala	280
Prea mult, prea puțin, prea...	282
Ordinea mondială pe uliță	284
Gutuile, toamna...	286
Regele și mușchetarii	288
„Să lași în urmă bucăți de suflet ...”	290
Gălăgia dușmăniei politice	294
Despre lecția cuvintelor	296
Dănuirea prin rostire	298
Între pământ și cer	300
Cumpăna necumpănită	304
Sfârșitul se amână	306
Comerțul cu iluzii	308
Îndrumezirea	310
Negustorii de principii	312
Jos cu cei de sus! Sus cu cei de jos!	314
Dacă ești nicovală, rabdă! Dacă ești ciocan, lovește!	316
Vânătorii de furtuni	318
Drept ca lumina	320
Criza – ocol prin timp	322
Trăiască babele!	324
Pingeaua și guvernarea	326
Destin secret	328
Omul deplin	330
Scame, călți și un ghem deșirat	334
Curbele de sacrificiu	336
Tihna zidirii	338
Ascunzișuri	340

La cules de ștevie	342
Rătăciți la răscruce	344
Pisica. A cui e pisica?	346
Dumnezeu nu e pe Facebook	348
Becul, pe post de luceafăr...	350
Paradis și putere	352
Mărlănia parvenitului	354
Pungășia în cârdășie	356
Dreptul de a fi erou	358
...Și nu vom avea nici după ce bea apă	360
Ziua decontului	362
Eu. Mie. Al meu.	364
Semne din vechime pentru timpul de azi	366
Boală lungă...	370
Țărâna țaranului	372
Rușini spălate și nespălate	374
Cu poalele-n cap	376
Tiri... tiri... tiribomba	378
Fiorul victoriei	380
Lumea de care avem nevoie	382
Șablonul politic	384
Un du-te vino...	386
Timpul istoriei	388
Încăierarea generală	390
Pisicuță, pis, pis pis...	392
Taine, tâlcuri, învârteli	394
Artificii, steluțe, luminițe...	396
Înțelepciunea începutului	398
Negustorii de vorbe	402

CRIZA CA O SALVARE

Trecurăm de iarna cu o veste proastă și intrarăm în primăvară tot cu ea: Criza!!!

Mamă, mamă, ce-o mai învățiră pe toate fețele, de unde vine, pe unde trece, ce semne lasă, încotro se duce, când se duce, cum e cu ea și cum o fi fără ea...

Ce înseamnă ea, criza și cu ce se mănâncă, văzurăm că nu prea știe nimeni...

Un singur lucru reușiră: să ne vâre pe toți în panică.

O panică vecină pentru unii cu bucuria, pentru alții cu nebulnia, învățite la morișca televizorului, radioului și amestecate în paginile ziarelor și revistelor, printre cultura de cratiță, cultura de chiloți și de sub coviltir...

Dacă ar fi o îngrijorare și o preocupare spuse cu măsură, mai treacă-meargă, chiar de nu înțelegem mai nimic, dar așa, trâmbițașii crizei s-au suit pe coama ei și, înfășurați în vocalize, bagă lumea în sperieți!

Când dușmanul e la vedere, știm, dacă să luăm sau nu, în apărare, o toporișcă, o biciușcă sau un retevei, dar când dușmanul n-are chip, cum e, s-o ia naiba, „Coana Criza”, care n-are cap, n-are picioare, dar pe unde calcă pustiește, atunci înseamnă că ne bântuie o stafie...

Criza ca o stafie bântuie lumea și lumea dârdăie de frica ei... Dar românașul nostru, cel cu talpa lipită de firul ierbii, ce face?... hai da de... de stafii să-i fie lui frică?!

Nu scriu domnii, cocoșați de învățatura istoriei recente, că o stafie a mai bântuit Europa și s-a învățit vreo 50 de ani prin România și dusă a fost!

Unii dintre noi au trăit toată viața în criză... mai săraci decât atunci nu putem fi!

N-avem cum să mai cântăm glorie conducătorului iubit cu

burta goală și salamul pe cartelă!

Stafia asta este dusă! Teama vine din altă parte... E spaima vieții trăite pe datorie, pe credit, pe împrumut...

Spaima aceasta poate fi, pentru mulți o șansă. Au pus unii prea multă alergătură pentru „*a avea*”, verbul chiverniselii în exces și al ghiftuiei, și cu vrute, și cu nevrute, și prea puțin preț pentru verbul „*a fi*”, verbul devenirii spre sine, cu modestie și cumpătare, spre iubirea de semeni și Dumnezeu...

Iar talpa copilăriei noastre, fie că miroase a asfalt, fie că miroase a troscot, nu are, drept punct de sprijin, pungața cocoșului din poveste.

Puternicia omului stăpân pe soarta lui e dată de neamul lui, de frumusețea familiei lui și de munca lui, în jurul casei lui. Îmi place să cred că bogățiile acestea n-au fost date pe apa Sâmbetei!

Criza poate fi o învățatură de minte. Criza poate că este lecția pe care o merităm.

Rătăciți în pânza de păianjen a tranziției, cu sufletul amanetat pe mărgelile colorate, Criza ne poate întoarce spre acel „acasă” al fiecăruia...

5 martie 2009

PLEAȘCA PE SCĂFĂRLIE

Cum-necum, ne văzurăm și la urzici... că așa e vorba amărășteanului prin mijlocul lui noiembrie, la prima șficiaală de burniță, când nu știe ce-l așteaptă în iarna ce va să vină: „Ehei, Doamne ajută, să ne vedem la urzici!”...

Și iată că urzicile stau chiticele-chiticele, ridichiile rumenele, salata înfoiată, iar prin unele dughene, mai răsărite, cireșe, căpșuni și multe altele, mai mult de poftă și cu prețuri de neuitat... de-ale trufandalei!

Multe lucruri stau, vitrinele sunt pline și oamenii stau în fața lor: unii a mirare, alții a-ntristare, unii a visare... puțini cu dare de mână!

Primăvara scoate din amorțire sămânța și zvâcul din sângele țaranului, dar face și ea, primăvara, atâta cât poate. Scoate la iveală sămânța ce-o are, că-i de buruiiană sau că-i din aceea cu rod, în devălmășie, pentru că numai țaranul știe să le așeze, în rostuială, pe toate...

În amintirea copilăriei mele, tata ieșea să se întâlnească cu primăvara la câmp prin februarie când, draga de ea, dădea primele semne de sosire, atunci când apuca zăpada să se topească în islaz și ieșeau brândușele pe pajiște.

Cam din vremea aceea începea roboteala pământului pentru că roboteala casei, în orice anotimp, nu înceta niciodată...

Am fost săptămâna trecută la mine la țară, de la Drăgănești de Vlașca, nițel mai sus, spre Videle. Cu tristețe vă mărturisesc că aș vrea să am puterea să întorc un arc de ceasornic peste casele bătrânești, peste gardurile lăsate într-o rână și peste pământul nesăpat... să le scot din nemișcare, să le dau un ticăit...

Poate că, cei care le-au robotit odată, s-au istovit de viață. Și-au pus țoalele de sus, mâinile pe piept și, cu pantofii

nepurtați, s-au dus în lumea hodinei. Dar cei rămași?! Își luară toți lumea-n cap?!

Da' de unde! Pe hornul caselor se ridică un firicel de fum, la fereastra tuturor era un lighean de antene... Unde ne sunt gospodarii?! O lene parșivă se cuibărește din fiecare telenovelă ca un narcotic social... Unii sunt la curent cu toate amorurile pațachinelor dar nu le dă inima ghes să afle ce le mai face cumnata de peste drum...

Un ministru, școlit pe-acolo pe unde Eminescu spunea ca ai noștri tineri învață să facă nod la gât cravatei, un „sorbanel” parașutat de uninominal în jocul politic, a declarat, cultural, la începutul acestei primăveri, că pe capul românilor a căzut o pleașcă.

Nu alergați să căutați sub tichia lui ăla micu' pleașca, nici pe scăfărlie, chilipirul! Degeaba vă uitați unii la alții, să vă măsurați pleașca, gândindu-vă că unii și-ar fi aranjat-o, să fie mai mare!!

Lăsați vorbele guriștilor, acolo unde sunt ele rostite, în van și, cu o lopată și o mistrie, cu o sapă, o greblă, o bidinea, niscai semințe și-un ogor arat, făceți-vă lângă casă, bucățica voastră de rai!

Când o să vă ningă zarzărul cu floare, o să vă găsiți singuri chilipirul!

12 martie 2009

RÂNDUNICA, RÂNDUNICA, SUNT PĂTRUNJELU', RECEPȚIE!

Marile dureri sunt mute.

Moartea celui scump și drag sapă șanțuri pentru lacrimi și împietrește.

Nici în marile iubiri nu e loc de prea multă vorbărie. O privire, incandescentă pe sub gene, sfredelește până se aprind călcâiele.

Viața fiecăruia dintre noi este un roman. Suma romanelor noastre rămâne în istorie. Cerne vântul vremii și ce rezistă ajunge dovada existenței noastre...

Cu urechile ciulite, cu ochii holbați, învârtiți la morișca zilnică a trudei, pe unde ne apucă înserarea, ne lipim, ca fluturii pe lampă, de ecranul televizorului.

Ogici, ciumaci, pitici sexoși, dame de companie, de consumație și de bordel, violatori, bătăuși, criminali, indivizi care, dacă ar fi să treacă pe ulița satului, lumea s-ar speria, și-ar lua copiii de la porți și i-ar băga în casa rușinată, ei bine, indivizii aceștia, împinși de la spate de niște inși ce stau pe purcoaie cu bani, se lăfăie, oteviți, în ecrane...

Deși clănțușul la poartă e pus, deși ușa e încuiată, ei ne intră în case, pricopsiți cu câte o siglă de televiziune. Își sporovăiesc viața lor ca o mocirlă colcăită cu viermi. Oligofrenii dau lecții de logică, râgâielile unora sunt vorbe de duh pentru alții, beția și puturoșenia au ajuns vedete, rostirile lor, cu aburi pestilențiali, hrănesc vise gălbejite.

Din fundătura ecranului de televizor, acești musafiri, sosiți prin telecomandă, ne face casa, ghenă de gunoi! Plin de păcatele noastre, la ce ne mai trebuie să le luăm și pe-ale altora?! Viața noastră, atâta cât e, haideti să ne-o imprimăm cu cele ale noastre, trebuitoare sufletului și trupului.

Spune el, poetul, că omul, în piept, șapte vieți ar avea, da, dar cine știe când s-a început numărătoarea și s-ar putea ca aceasta să fie ultima?!

19 martie 2009

ÎN GENUNCHI, PE GENUNCHI SAU CAPRĂ...

Sus de tot, în capul trebii, pe mai marii țării îi mănâncă pe unde îi apucă și-și trag toți o scârmăneală de le merg fulgii. Risipa de cuvinte este un dușman, că nu degeaba se spune că „dacă tăceai, filosof rămâneai”.

Nedorind niciunul să rămână în dicționarul înțelepților, vorbăria lor e un dezmăț de cuvinte. Datul cu presupusul e diploma de calificare.

Dintre dinți, vorba e aruncată ca o coajă crăpată a sporovăielii, pe stadionul vieții unde majoritatea dintre noi stă în tribune, la aplaudaci.

Ce mare lucru sa luăm împrumut niște miliarde, de acolo de unde apune soarele?!

Foștii cu actualii se răfuiesc, socotesc, împart, le tot rămâne cu rest, dar în batista cu nod, nu mai zornăie bănuții.

La mine la țară, pe vremea când n-aveam puterea să desfac batista cu nod, cel ce venea după împrumut era știut ca un cal breaz: „vine pe uliță al lui Cutare, ia, du-te la poartă, vezi ce vrea!”. Ulei, zahăr, semințe și cine știe câte altele se dădeau cu împrumut. Cine cerea, nu pierea, dar nici nume bun n-avea.

N-aș zice că în lume s-a schimbat ceva fundamental: ne naștem la fel, iubim la fel, murim la fel. Restul sunt niște zorzoane pe care le adunam, ca să ne clătim ochii și să ne încântăm urechile. Ieșiți din țarcul cu cartelă pentru mâncare, bonul de benzină, orarul pentru apă, lumină și căldură, ne-am aruncat orbește în marea crăpelniță. Puțini ghiftuiți, cei mai mulți lihniți, stăm cu mâna întinsă la porțile Occidentului, ca altădată, la Înalta Poartă.

Până o să ajungă unii să culeagă ghiociei de la Cotroceni, piticul de grădină e înțeles cu vrăjitoarea cea rea și are în coș

câte o felie de măr pentru gâtlejul fiecăruia.

Udați până la piele, de nădușeala speranței, o să stăm în genunchi, pe genunchi sau capră, atunci când o să ne înghețe, pe șira spinării, împrumutul.

26 martie 2009

SUFLETUL MEU VĂ DĂ BUNĂ ZIUA, ZÂMBIND...

Un învățat al timpului nostru, un profesor universitar din București, pornit în viață dintr-o margine de sat din Grindu, din arsura Bărganului ialomițean, stăruiește cu migală și dăruire asupra cuvântului scris în limbi rare și greu de descifrat.

Anul trecut a tipărit o carte la Editura Kriterion, la Cluj-Napoca, pe care a intitulat-o **Calea vorbirii alese**. Este o culegere tradusă din limba arabă cu predici, scrisori și învățături aparținând **Imamului Ali** (23 î.Hr.– 40 d.Hr.), primul imam și succesor al Sfântului Profet Muhammad. **George Grigore** este și autorul unei excelente traduceri în limba română a Coranului cel Sfânt. Săptămâna viitoare profesorul **George Grigore** reprezintă România în calitate de **ambasador al civilizațiilor** la o reuniune internațională consacrată dialogului multicultural. Mulți cărturari ai neamului românesc au plecat în lume de pe ulița unui sat și au primit recunoașteri mondiale. Valorile rămân peste timp și trec peste vremuri.

Vă ofer cu drag spre lectură un fragment intitulat **Cunoașterea lumii acesteia** din **Calea vorbirii alese**, scris aproape la începutul lumii noastre, și gândiți-vă la cât de actual este: „*Așadar acum lumea aceasta și-a întors spatele și și-a vestit plecarea în vreme ce lumea de apoi a răsărit, vestindu-și apropierea. Astăzi este ziua pregătirii, pe când mâine este ziua întrecerii. Locul spre care se purcede este raiul, iar locul pieirii este iadul. Nimeni nu primește câință pentru greșeli înainte de moarte? Nimeni nu face fapte bune înainte de ziua încercării? Ține minte, cu siguranță trăiești zile de nădejde, în urma cărora sălășluiește moartea. Acela care făptuiește orice în zilele de nădejde ce îi preced moartea, va avea parte de roade, iar moartea nu îi va pricinui vreun rău. Însă cel ce nu făptuiește nimic în zilele cele cu nădejde,*

atunci când moartea este aproape, nu are parte decât de pierdere, în vreme ce moartea însăși îi aduce rău. Ai grijă, și fi același și în vremurile cele cu farmec și în cele cu temeri. Și nu uita, nu am văzut nicicând ca cel ce râvnește după rai să aibă parte de adormire, tot astfel cum nici cel ce se teme de iad nu poate adormi.

Și nu uita, cel ce nu își fructifică foloasele trebuie să fie atins de răul greșelii, iar cel ce nu urmează cu tărie calea pe care este îndrumat va fi călăuzit greșit, pe calea pierzaniei.

Asemenea, nu uita că și s-a tot spus să mergi vârtos înainte, fiind învățat și cum să faci această călătorie. Mă tem pentru voi din două pricini: urmarea patimilor și lungirea nădejdilor. Chivernisiți-vă în această lume cu tot ce vă poate salva mâine (În Ziua Judecării)”.

Hăituiți suntem toată viața să adunăm și puțin îngrijorați pentru cele trebuincioase vieții celeilalte. Pentru curățirea trupului – postim, dar la curățirea vorbei scrâșnită printre dinți parcă arar luăm seama... Hai să izgonim cuvintele urâte din jurul existenței noastre și cu smerenie să bătătorim calea vorbirii alese! Să ne uităm cu drag la semenul nostru și cu bucuria luminoasă a privirii să ne însoțim vorba bună curățită de cele urâte și murdare și de înjurături! Mai ales de înjurături! Gândiți-vă, nu degeaba se spune: vorba dulce, mult aduce!

Mai citiți încă odată ce-am scris, și, să știți că, sufletul meu va da bună ziua, zâmbind...

4 aprilie 2009

FLOAREA CÂNTECULUI

Viața e un dar. Mi-au trebuit ani întregi de suișuri și coborâșuri, de meandre din care am ieșit, la drumul drept și lin, cu prețul plătit cât bucuria succesului, ca să pot scrie astăzi, convinsă de această zicere: viața e un dar, nu e o competiție, nu te iei la întrecere cu nimeni, nici cu timpul, nici cu tine, nici cu alții. Trăiesc și eu aidoma multora dintre dumneavoastră: cu griji mărunte, cu gânduri părelnice, din împrumuturi scurte, cu împliniri și neîmpliniri, cu prieteni și neprieteni. Le iau pe toate ca pe un dar al vieții. Câteodată, viața mă răsplătește regește. Mă ridică deasupra tuturor celor trecătoare și am în mine atâta puternicie încât nici nu mai contează dacă vor unii să mă calce în picioare. Am destulă forță să mă ridic și să iau totul de la capăt.

Puterea aceasta miraculoasă o primesc de la cântec. Îmi place să cânt dar, mai ales, îmi place să ascult cântecul popular românesc. Iar dacă el vine și de acolo de unde mă trag eu, atunci mă simt ca aluatul pus la dospit, ca floarea de cais primăvara, ca cel ce și-ar dori să-i fie clipa fericită, repetabilă... Minunea aceasta se întâmplă când, pe la curbura inimii mele, mă tresaltă, mă urcă și mă coboară, vorba mângâioasă, rostită clar, cu unduire fabulos strunite, din glasul **Floarei Calotă**.

Floarea Calotă are o voce, dăltuită de Cel de Sus, cu mare artă în străluciri diamantine. Cântecul ei nu e doar cântec. Este o zicere dumnezeită cu știința izbucnirii tunătoare în fulguri de fulger. Este o cântare ca o picătură de apă pe buza crăpată de sete. Este o alifie bună de pus la rana sufletului. Este. Există. Imperial, glasul ei lasă fiecărui ascultător un fragment trăit de viață. Viața ca un dar. În mijlocul săptămânii trecute, către prânz, ochii mei s-au bucurat copilărește când, la prima televiziune din viața multor români, la Televiziunea Română, am revăzut-o pe Floarea Calotă în imagini de arhivă, alături de

mari oameni de cultură ai timpului, dirijori, instrumentiști și inegalabilul Mihai Florea. Floarea Calotă câștigătoarea „Florii din grădină”. Floarea Calotă în diferite filmări din diferite anotimpuri. Imaginile au păstrat cu fidelitate scânteierea din ochii artistei, banda de sunet, inflexiunile vocii inegalabile. Un ceas al timpului s-a răsucit în ochiul magic. O artistă cu demnitate și temeinicie și-a crescut fiecare cântec. Așa cum și-a crescut copiii: cu grijă de-a nu-i lăsa „mai mici ca iarba”. Un om pe care poți conta. O prietenă cum rar mai întâlnești astăzi. O floare a cântecului ce stăpânește cu distincție harul zicerii și al rostirii. Vocea ei duce, și te duce, și te aduce, și te lasă împrumutat cu frumusețe.

Cei dragi au sărbătorit-o săptămâna trecută și i-au urat „La mulți ani!”. Se adună în rotiri, și la glezna marilor artiști, cercul anilor.

Să ne trăiești **Floarea Calotă – floarea cântecului**, că ne trebuiești!

P.S. – În seara când s-a anunțat moartea artistului **Ion Dolănescu** l-am văzut la televizor pe primarul din comuna natală a artistului anunțând cu emfază că îi decernează titlul de „cetățean de onoare”?! Da’ cât a trăit de ce nu i l-a dat? Numai mort ești „de onoare”, viu, nu?! Fac prinsoare că nici Floarea Calotă nu e cetățean de onoare în comuna natală.

Aș vrea să pierd pariul.

9 aprilie 2009